

отъ свирѣпството, а може бы и отъ насилствіята на единъ недостоинъ господарь, дѣдо Морисъ одобри пакъ съ главѣтъ си и това като каза: «Ты не си направилъ злъ, Германе; това бѣше приличното».

Когато Германъ свърши повѣстятъ си и даде отчетъ за всичко, тѣстътъ и тыщата въздышиха ещевременно съ единъ тонъ одобрителенъ, като ся гледаха единъ другій. Слѣдъ това домоначалникътъ стана и каза: «Хайдете! да бжде божіята воля! любовта не ся заповѣда!»

— Елате сега да похапнете нѣщо си, Германе, каза тыщата. Жално е чи работата ви не зе добръ край; но, най послѣ, Богъ не е щѣлъ това, както ся види. Треба да ся види на нѣкое друго мѣсто.

— Да, приложи старецътъ, както каза жена ми, ще видимъ на друго мѣсто.

Друго нѣщо не стана въ къщи, и, когато сутренътъ, Петко ся събуди съ чючюлигитъ, на разсъмнуваніе, като не бѣше вече раздражаванъ отъ извънреднытъ събытія на предидушитъ дни, той пакъ подпадна въ обыкновенното равнодушіе на селачетата отъ неговыйтъ възраст, и друго вече не мысляше освѣнъ да ходи да играе съ братіята си и да ся голымъ като мжисъ съ воловетъ и съ коньетъ.

Германъ такожде ся поопыта да позабрави